



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐπὶ ἑννεμήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νῦναι καλὰ ὁ Δόρδος μας νὰ φάμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΕΦΗΜΕΡΙΣ τὴν ἐβδόμηδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτις λεπτά δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διην — διγίως νάξια κι' ἐντοσπὴν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μερὴ — δέκα φράγκα καὶ ὀτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γὰρ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκαῆξ Ἀπριλίου
καὶ σεισμοὶ τῆς ὑψηλίου.

Τετρακόσια κι' ἑβδομήντα,
Πάσχα, κρίνοι καὶ διατσίντα.

Εὐαγγέλια τῆς ὥρας γὰρ παρηγοριὰ τῆς χώρας.

Α

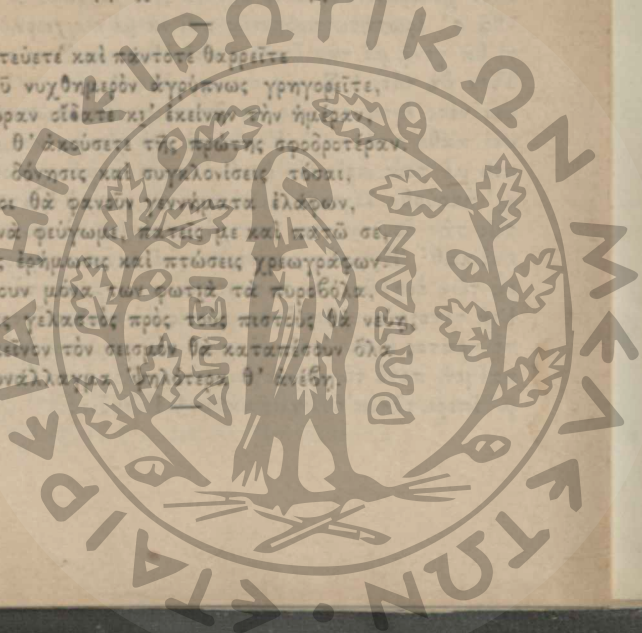
Εἶπεν ὁ Δόρδος ὁ κλεινὸς ὅσους φίλους μαθητάς :
σεισμοὶ μᾶς ἐξεπάτωσαν καὶ πάλιν κατ' αὐτάς,
πολλὰς δὲ κώμας ἔφεραν καὶ πόλεις ἄνω κάτω,
ἄλλ' ὅμως ἡ καρδία σας ποσὼς μὴ δειλιάτω.
Ὅλ' ἡ Λοκρὶς ἐρείπειται καὶ τέφραν θρηνῶδεϊ
καὶ κρίσιν θὰ διέλθωμεν πραγματικῶς ὀξείαν,
μανθάνω δὲ πῶς ἔπαθε πολλὰ καὶ τὸ Δαδὶ
καὶ δὲν θὰ βγάλη δεύτερον Θανάσιν Εὐταξίαν.

Καὶ πάλιν διεσείσθησαν τὰ βράζοντα ἐδάφη
καὶ κόσμος νέος ὑπ' αὐτὰ ἐντὸς στιγμῆς ἐτέφη,
ἄλλ' ὅμως κι' ἂν ὀλόκληρον τὸ κράτος συνταφῇ
ἡ σωτηρία ἐγκτεῖται κι' ἐν τῇ καταστροφῇ.
Κι' ἂν τίποτα ὅστιν θέσιν τοῦ ὀρθοῦ δὲν ἀπομένῃ
κι' ἂν ὁ σεισμὸς ἐσάλεψε πολλῶν ἀνθρώπων βίδες
καὶ φρούρια κατέπεσαν καὶ πύργοι καὶ τεμένη,
ἔγω μόνωχα στέκομαι ὀλόρθος ὅστις βαλθίδες.

Νῦν ἐδοξάσθη ἀληθῶς τοῦ κράτους ὁ Σωτήρας
καὶ βαίνομεν ταχύτατοι πρὸς τὸν συμβιβασμόν,
κι' οἱ δανεισταὶ μας βλέποντες τὸ δυσμενὲς τῆς μοίρας
κι' ἐρείπει καὶ λείψανα καὶ πτώσεις ἐκ σεισμῶν,
ἴσως φανοῦν ἐπιεικεῖς ὅτ' ὁ κράτος κατὰ πάντα
καὶ τὰ μισὰ παραδεχθοῦν νὰ λάβουν τῶν τριάντα.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἵνα πίστιν ἔχετε καὶ φρόνησιν καὶ γνῶσιν
καὶ ὅτ' ἀμαρτάνετε καὶ νὰ συλλογισθῆτε
ὅτι κι' αἱ πτώσεις τῶν σεισμῶν θὰ φέρουν τόκων πτώσιν.
Ἐγὼ δὲ πάλιν πρόθυμος θὰ θύσω κι' ἀπολέσω
καὶ τὴν Βουλὴν εἰς Σύνοδον ἐκτάκτως θὰ καλέσω,
καὶ τότε' ἐκ τῆς βαλθίδος μου μετὰ φωνῆς μεγάλης
περὶ μελλούσης κανονίης πολλὰ θὰ σὰς λαλήσω,
καὶ νέα Νομοσχέδια βασταζῶν ὑπὸ μάλης
τὸν ἀφιλότιμον σεισμὸν θὰ κερκύνωβολήσω,
ποῦ τοῦ Σωτήρα τὴν ὀρθὴν κλονεῖ Πρωθυπουργείαν
καὶ μὲ τοῦ Ράλλη συμμαχεῖ τὴν καλυστεργίαν.

Ἀλείποτε πιστεῦτέ καὶ πάντοτε θαυραῖτε
καὶ μετ' ἐμοῦ νυχθημερὸν ἀγαπᾶναι γρηγορεῖτε,
οὐ γὰρ τὴν ὥραν εἰσάτε κι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
ὅπου βροντὴν θ' ἀκούσεται τῆς πρώτης ἀπορότεραν.
Τότε δὴ τότε δάσκει καὶ συναλονίσκει τῶσι,
τότε καμπόσαι θὰ φανοῦν γονυῖατα ἰλαρῶν,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε παρὰ με καὶ παρὼ σε
καὶ παντελῇ, ἱερῶς καὶ καὶ πτώσεις γρηγορεῖτε.
Τότε θὰ πάρουν μὲν τὰς φωτὶς τὰς ποσειδάων.
ὁ δὲ Σωτήρας γελᾶτος πρὸς τοὺς πιστοὺς θὰ νύει,
κι' ἐνῶ μ' ἐκείνην τὸν σεισμὸν θ' ἀκαταπαύτων ὅλα
μονάχα τὸ συνάλλαγμα ἑλλογίται θ' ἀνέει.



Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, τοῖς ἀγαθοῖς μου φίλοις,
ἵνα καὶ πίστιν ἔχετε καὶ ἀγάπην ἐν ἀλλήλοις,
καὶ πᾶς ὁ μένων ἐν ἐμοὶ
ἀπὸ τῆν πείνα δὲν ψοφᾷ,
χορταίνεται πάντοτε ψωμί
καὶ οὔτε σεισμούς ποτὲ ψηφᾷ.

Σεῖς εἰσθε ρήτορες μικροὶ καὶ ἐγὼ μεγάλη λίμα,
ἐγὼ μὲν ἄμπελος εἰμὶ καὶ σεῖς ἀμπέλου κλῆμα,
καὶ ὅστις καρπὸν δὲν εἰμπορεῖ παντάπασιν νὰ φέρῃ
εἰς πῦρ ἀμέσως βάλλεται, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
ἦγουν ἀπολακτίζεται μὲ στόμα πεινασμένο
καὶ μένει ξύλο κούτσουρο καὶ ἓνα δαυλὶ καμμένο.

Σεῖς πάντες εἰσθε τὸ τσαμπὶ καὶ ἐγὼμαι τὸ σταφύλι
καὶ ὅστις προθύμως καὶ πιστῶς, δεδηλωμένοι φίλοι,
ἐστὶν ἀπαρτίαν συντελεῖ καὶ φέρετ' εὐπειθῆς
ἐκεῖνος λέγεται κρὶς τῆς στρουγγῆς ἀληθῆς,
ἐγὼ δὲ πάντα δι' αὐτὸν παράμερα φυλάττω
τὸ πιὸ καλὸ Σαββατιανό, ροδίτη καὶ αὐγουλάτο,
καὶ τρώγει μὲ τὴν ἀργυρᾶν καὶ τὴν χρυσὴν λαβίδα
καὶ τὸν εὐρίσκουν οἱ σεισμοὶ ἀπάνω ἐστὶν βλαβίδα.

Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε ἐστὶ πλούσιον ἀμπέλι σας...
ἐγὼ καὶ δράσις καὶ ζωὴ τῆς ράτσας τῆς τεμπέλισσας...
καὶ ὅπως τὸ Στέμμα πάντοτε θερμότατα μ' ἡγάπησε
καὶ δι' ἐμοῦ τὸν ὁμιλον τῶν δανειστῶν ἐρράπισε,
οὕτω καὶ ἐγὼ ἡγάπησα περιπαθῶς ὑμᾶς
καὶ ἔπρεσε μὲς ἐστὶ στόμα σας βρῆχας λουκουμάς.

Ἐγὼ δέ, φίλοι μαθηταί, μεγάλως κοκορεύομαι
καὶ νῦν πρὸς μέρος ἄγνωστον μονάχος μου πορεύομαι,
καὶ ἡμέραι νέας δράσεως μοῦ προσγελοῦν σωτήριαι...
λέγει πρὸς τοῦτον ὁ Μακρὴς «καὶ ποῦ πηγαίνεις, Κύριε;»
ἀλλ' ὁ Σωτήρας ὁ ὕμνωσε ἐστὶ θάρρος του τὸ τόσο
καὶ ἐφώνησε «λογαριασμὸ δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω,
καὶ ἂν ἐστὶς Ρεβὺ Ντιπλοματικὸ τὸ φύλλον μετ' ἐμοῦ
κατώρθωσες καὶ ὁ βίος σου καὶ ἡ φάτσα σου νὰ μ' ἔμνη,
ἀλλ' ὅμως, Πίπη, μὴν ξεχνᾷς καὶ πάντοτε ἐνθυμοῦ
ὅτι δὲν εἶσαι τίποτα πρὸς ξερὸ τσαμπὶ.»

Λέγει Σιμόπουλος αὐτῷ, τὸ καρποφόρον κλῆμα,
ὅπου χλωραίνει κάποτε καὶ τὸ ξερὸ τὸ βῆμα:
«θὰ σ' ἐρωτήσω προπετῶς καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης
τί θὰ γενῇ μὲ τὴν δουλειὰ τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσσης;»
Τότε δὴ τότε ὁ Σωτήρ συνωφρυνθὲς ὅλος
καὶ νέος ἔγινε σεισμός, σφοδρότερος τῶν πρώτων,
καὶ κάθε σπῆτι καὶ Ἐκκλησιὰ καὶ γέφυρα καὶ μῶλος,
ποῦ μὲ τοὺς πρὶν δὲν ἐπαθε, κατέπεσε μὲ κρότον,
καὶ ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ «ποῶς μὴ μ' ἐρωτᾷτε,
σεῖς τὴν δουλειὰ σας μοναχὰ καὶ ἐμένα νὰ κυτᾷτε,
καὶ καθ' Ἐγγλέζο μασκάρᾳ καὶ ἐλεεινὸν τσιγκούνη
εἰς τῶν διπλῶν μου παπουτσιῶν τὸν γράφω τὸ ταχοῦνι.
Γιὰ τέτοια κουρουφέζαλα κανεῖς μὴ σκελετίζεται,
τὸ κράτος εἶναι ἐστὶν ἀκμὴν καὶ ρώμης καὶ εὐεξίας,
καὶ μὴ ποτὲ τὸν πάνσοφον διδάσκαλον σκοτίζετε
μ' ἐπερωτήσεις συνεχῆς καθὼς ὁ Εὐταξίας.

Ἄν δὲ καὶ αὐτός, παππᾶ παιδί καὶ ἐγγόνι τοῦ διαβόλου,
ἐπερωτήσεις ἐστὶν Βουλὴν δὲν ἐκάμνε καθόλου,
ἀλλ' εὐπειθῆς προσέκλινε πρὸς τὴν ἐμὴν μερίδα
ποτὲ δὲν θὰ κατέστρεφε σεισμός καὶ τὴν Λοκρίδα.

Πλὴν μάθετε πῶς τοῦ λοιποῦ δὲν θ' ἀπαντῶ ποτὲ μου
εἰς ὅτι τόσο ἀναιδῶς καὶ προπετῶς παρλάρετε,
καὶ ἐν τούτῳ πάντες γινώσκονται πῶς εἰσθε μαθηταί μου
ἂν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κροτίδας ἀμολάρετε.

Ἄν ξύλα δὲ δὲν ἔχωμεν καὶ δὲν μὲ φθάνουν μόλις
νὰ στείλω πρὸς περίθαλψιν ἐστὶς σεισμένους πόλεις,
ἐγὼ, πατάσσω ἰσχυρῶς τὴν σύμμαχον Ἀγγλίαν,
τῶν Ἀγγλῶν τῶν μουφλούζητων θὰ στείλω τὴν ξυλῆαν,
καὶ αὐτὸ πρὸς κατασχύνην των ἐστὶν Λόντρα θ' ἀναγγίλω
νὰ καταλάβουν οἱ Τζὼν-Μπούλ τὸ κράτος τῆς ἀλκῆς μου,
καὶ ἂν δὲν ἀρκοῦν τὰ ξύλα των αὐθημερὸν θὰ στείλω
τάς ἑδρας τὰς Βουλευτικὰς μετὰ τῆς ἰδικῆς μου.

Ὅλους θὰ τοὺς τυλίξωμεν ἐντὸς ζουρλομανόνα
καὶ μὴ παλλέτω ἐστὶς σεισμούς ἡ φίλη σας καρδιά...
τὴν κραταίαν των δύναμιν ἐγὼ θὰ καταθράσω
καὶ μ' ἓνα μου διάταγμα καὶ τοὺς σεισμούς θὰ παύσω.

Εἶπε καὶ πάλιν ἔκραξε «Πατρίς ἀγαπημένη,
ποῦ σήμαντρον συμβιβασμοῦ τριγύρω σου σημαίνει,
οὗς δέδωκάς μοι φύλαξον παντοτεινοὺς μου δούλους
καὶ δορυφόρους μου βωβούς καὶ ταπεινοὺς συμβούλους,
ἵνα καὶ σὺ τῆς δόξης σου τοὺς ἔχῃς μόνους στύλους
καὶ εὐρὴ λιμένας ἀσφαλεῖς ἡ σάπια σου μακρῶν,
καὶ μὲ σεισμούς μουγγρίζοντας, βαρεῖς καὶ ἀλλεπαλλήλων
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως τοὺς ἐγκεφάλους κούνα.»
Εἶπεν αὐτὰ καὶ σύνοφρος τοὺς ἀφθαλμούς καμμένων
εἰσῆλθε μὲ τοὺς μαθητάς ἐστὶ Κεντρικὸν Τομεῖον.

B'

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας
σεισμός βαρὺς ἐκλόνισε τὰ στρώματα τῆς σφίξης,
ἐβγήκαν ἐξω ἐστὶ στεγὰ καίμα καὶ βαπόρια,
οὐρλιάζαν μαντρόσκυλα, φωνάζαν τὰ κοκέρια,
ἡ Ρωμηοσύνη ἔτρεμε καὶ ἐβούζε βρεχιά,
ἐσήμαιναν μονάχα των καὶ τὰ καμπαναριά,
ἓνα πουλὶ δὲν ἐβλεπε νὰ στέκ' εἰς δένδρου κλάδον,
ἐλιποθύμησε πληθὺς ἀδρῶν Ἀρσακειῶδων,
καὶ ἦτον αὐτὸ τὸ θέαμα πολὺ σπαρκακτικόν,
συνεκλονίσθη καὶ ὁ σεπτὸς τῶν Βασιλέων οἶκος,
καὶ ἀποβολαὶ συνέβησαν ἐγκύων γυναικῶν,
πολλῶν δ' Ἑλλήνων ἐμβρυα ἐχάθησαν ἀδίκως.
Ἀνοίχθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πολλὰ ρωγμὰ καὶ χάρματα,
εἰς δύο διεσχίσθησαν ναῶν καταπετάσματα,
οἱ ποντικὸι διέτρεχαν τὰ Κεντρικὰ Τομεῖα,
μὲ λύσαν ἐκεράτιζαν οἱ ταῦρα τῆς γέλαδας,
καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀνοίχθουν καὶ κάμποσα μνημεῖα
καὶ νῆγρον ἐξω καὶ οἱ νεκροὶ καὶ νῆγρον μ' ἐπὶ πόδας.



Κλαίω καὶ ἐγὼ τὸν ὄλεθρον τῆς εὐτυχῆς πατρίδος,
κλαίω καὶ τὸ χαντάκωμα τῆς δεκαετηρίδος.

Ἐρώναζε καὶ ὁ Φασουλῆς «Χριστούλη μου βοήθα»,
ὅταν ἐστὶ κοκοῦθον καὶ μέγα του κρανίον
κατέπεσε τῶν Καλαμῶν ἐκεῖν' ἡ κοκοῦθια
καὶ ἦτο καὶ τοῦτο θέαμα ἐκ τῶν πολὺ σπανίων.

Γ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας
καὶ ἓνας λαμπρὸς γυπαετός τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη,
ποῦ κρίνεται ἡ πτήσις του ἀρχὴ κακοῦ σημείου,
καὶ ὅποιος τὸν βλέπει μοναχὰ ἐξίσταται καὶ φρίττει,
ἐπὶ ταῖς γοργόπετραις ἐκ τοῦ Νοσοκομείου
καὶ ἐστὶν Ἀμπραχίω, καθίσει τὸ μαρμαρένιο σπῆτι,
καὶ δὲ βρυχρότων τὰ μαῦρα του πετὰ
εἰς τὴν Βουλὴν ἐκούρηνισε καὶ ψάλλει θλιβερά:
«Ἐδῶ ποῦ μ' ἐσπρωξε σεισμός μεγάλος—ὠμίμενα!
ἦν μεγάλα καὶ πολλὰ φωλιαζοῦν σὰν καὶ ἐμένα...
ὅν ἔχουν τὰ νύχια μου, ποῦ κόβουν σὰν μαχαίρη
ἀλλ' ἔχουν γλώσσα κορτερή, ποῦ τὴν δοῦξ' ἡ φωνή,
καὶ μὲ τὴν γλώσσα εἰσπνέονται ἐστὶς δόξας τὸ λημέρι,
ποῦ σήμερον παρὰ βρωμᾶ καὶ ζαίνει σὰν ψοφίμι.»
Ἐπὶ αὐτὰ καὶ τὰ πετὰ σφοδρότερον ἐκτύπη
καὶ πάντες ἔχασαν ἐκεῖ μὲ τὸν ὀρκαπτεῖν γύπα.
καὶ ἔλεγον ἅποιοι δανειστῆς πῶς εἶναι εἰς ἄλλο
ἀποσπασθεῖς ἐκ τῆς λοιπῆς τῶν δανειστῶν ἀγέλης,
ἀλλ' εἶπε καὶ ὁ Καμπούρογλου καὶ ἐγὼ δὲν ἀμφισβῆλλον
ποῦ σὰν Ὀρνιστῆν ἔρχεται σὰν Ὀρνισοειδέλης.

Δ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
συνελονεῖτο σύσσωμος ὁ τόπος ὁ κωσιόνης,
καὶ ἀντήχουν γόοι καὶ κλαυθμοὶ ἐστὶς τέσσαρας αἰετας
καὶ ἐπὶ τῆς ἐστὶ Λειβαδίας καὶ ὁ κύριος Μποφίλης

νὰ καταστείλῃ τὸν πολὺν τῆς πόλεως βρασμόν
καὶ γύστη καὶ πᾶσι βάλαμον εἰς ὅλον τὰς πληγὰς,
ἀλλ' ἔλαφρα ἡσημόνησε τὸ γὰλὶ τῶν σεισμῶν
καὶ ἔρχισε ψήφους νὰ ζητῇ γιὰ νέας ἐκλογάς.

Ε'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας
καὶ ἐνὶ σεισμῷ ἐκλόνησε ἐστὶς βάθη τῆς ἀρούρης
μὲ τὸ κομψὸ τοῦ τοῦ βαβὺ ἐπὶ τῆς ἐστὶν Χαλκίδας
καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Προεδρὸς, ὁ κύριος Βουδουρῆς.
Μαζὶ του δὲ καὶ τῆς Βουλῆς ἐπὶ τὴν κοκοῦθια
καὶ ὅταν ὅλως σεισμοὶ τὴν ἑδρὰν του ἐκούνα,
ὁ Προεδρὸς ἀπτόχως μὲ μίαν κοκοῦθια
τὸν καθίσει ἐστὶ τῆς τῶν σὰν τῆς Βουλῆς τάρμα.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας
καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων Πρωτοεὶς Γεώργιος ὁ πρῶτος,
μὲ καὶ ἐκεῖνος ἐκ βουρῶν ἐπὶ ταῖς ταχίαις
καὶ ἐκ τῆς μελέτης καὶ σπουδῆς ἀναγκῶν ἀρχαίων
καὶ ἀμείσως πρῶτος ἔτρεξε μὲ πατριωτικὴν
νὰ ὅτ' ἐστὶ ἀρκακτικὸς τὰς ἑδρας τῶν σεισμῶν,
καὶ θίγοντας σὰν καὶ ἄλλοι νὰ εἰδῇ τὸν γαλάντη
τὸ πρῶτον εἰς νύκτα κατὰ τὴν ἐστὶν ἀντήν.
Καὶ τὸ πρῶτον Διὰ τῶν, ποῦ κανεῖ τὸν βαρὺ
ἐπὶ ταῖς πρῶταις τοὺς σεισμοὺς νὰ σπύσῃ τῆς πατρίδος,
ἀλλὰ κακὸ σὰν ἦτορ τοῦ ξερότατου σπύρι,
ποῦ ἐστὶ γνωστὸν ἀνάστα τῶν Καλοῦργων εἶδος.
Ἐπὶ τὸν δὲ Βασίλειον καὶ ἡμέρα μεσημέρι
ἐπὶ ταῖς πρῶταις ἐπὶ τῆς πρῶτης γαλακτικῆς μέρης
καὶ ἐκεῖ ποῦ περνοῦσε ὁ ἐστὶν ἀντὶ τῆς κατὰ
ἐστὶν ἐμπρὸς ἐστὶ ὅραμα τοῦ ἐστὶν ἀντὶ τῆς δασκάλου.

κι' ἡ κακομοῖρα τῆχασε κι' εὐθύς ἀπελιθώθη
 κι' ἔπεσε τὸνα γάντι της 'στὸ χῶμα κι' ἐλερώθη,
 κι' ὁ Βασιλεὺς τῆς τῶδωσε μὲ χάρι περισσὴ
 κι' ἐκείνη τὸν χαιρέτησε καὶ τοῦπε «μὴλ μερσί».
 Οὐκοῦν καββάλα πῆγαινε καὶ τῆς Αὐλῆς ὁ Θῶν,
 ὁ τὸν Μεγαλειότατον πιστῶς ἀκολουθῶν,
 κι' ἐπηλαλοῦσε πίσω των ὁ κόσμος κοῦτσα κοῦτσα,
 κι' ὁ Βασιλεὺς ἐμοίραζε φυσέκια καὶ χαρτοῦτσα,
 κι' ἔλεγε μὲς 'στὴ λύπη του κι' ἀστεία ποῦ καὶ ποῦ
 καὶ μερικοὶ τὸν ῥώτησαν καὶ γιὰ τὴν Ἀλεπού.

Z'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ πολλαὶ γυναῖκες στεῖραι
 εἰς τὰ καλὰ καθούμενα συνέλαβον ἐκ τρόμου,
 κι' ὁ Βασιλεὺς γιὰ τοὺς σεισμούς τὸ φύσημά του πῆρε
 καὶ κῆποτ' ἐξεπέζευε καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
 κι' ἐπαρηγόρει τῶν σεισμῶν τοὺς μαύρους καταοῖκους
 κι' οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυε καλὰ προαναγγέλλων,
 καὶ πατρικῶς ἐπρότρεπε τοὺς τλήμονας κατοίκους
 οἰκίας ἀντισεισμικὰς νὰ κτίσουν εἰς τὸ μέλλον.
 Κι' ἔτρεχαν γυναικόπαιδα μὲ ξέπλεκα μαλλιά
 κι' ἔλεγαν πρὸς τὸν Ἀνακτα καμπόσοι φουκαράδες :
 «πολὺ καλὰ τὰ λόγια σου, ἀφέντη Βασιλεῖ,
 ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ κτίσωμε χρειάζονται παράδες».
 Ὁ δ' Ἀναξ ὁ δημοφιλὴς, λεβέντικη καρδιά,
 ἐσῆκωνε 'στὰ χέρια του τοῦ κόσμου τὰ παιδιὰ
 καὶ γελαστὸς τὰ χόρευε καὶ τοῦλεγε καθένα :
 «νὰ ζήσης, μπάρμπα Βασιλεῖ, γιὰ σῆκωσε κι' ἐμένα.»
 Κι' ἔφερνε καὶ ξανάφερνε 'στοὺς μαχαλάδες γύρους
 τραβῶντας ἀπ' ὀπίσω του τοῦ Παλατιοῦ μαγεῖρους,
 κι' ἐλίγωνε τοὺς νηστικούς τῶν φαγητῶν ἢ κνίσσα
 κι' ἐγένετο δεκάδιπλη τῆς πείνας των ἢ λύσσα.
 Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος τοὺς περιπάτους ἄφησε
 κι' ὀλίγης ὥρας κούρασιν καὶ τέχνην ἐθυσίασε,
 καὶ μερικὰ χαλάσματα καὶ τοίχους ἐζωγράφησε
 κι' αὐτὸ τοὺς νήστες καὶ γυμνοὺς πολὺ τοὺς ἐνθουσίασε.

H'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἡ Πασχαλιὰ ἐμύρισε
 κι' ἀπὸ τὰς πόλεις τῶν σεισμῶν ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε,
 μὰ μόλις πῆγε κι' ἔφυγε νὰ κι' ἐφθασαν μηνύματα
 πῶς ὁ χορὸς λιγώστεψε καὶ τὰ συχνὰ κουνήματα.
 Οὐ μὴν μὲ θρήνους καὶ λυγμούς καὶ νηστικῶν φωνὰς
 ἐζήτουν παραπήγματα καὶ ξύλα καὶ σκηνάς,
 ἀλλ' ὁ Μπουρλότος ἐνίπτε τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτος
 κι' ἐφώναζε πῶς δυστυχῶς ἐπτώχευσε τὸ κράτος.
 Κι' ἦσαν ἡμέραι τῶν Παθῶν κι' ἡμέραι μαρτυρίου
 κι' ἐσίμωνε παρήγορος Ἀνάστασις Κυρίου,
 κι' ἐφάλλοντο εἰς τ' ἀνοικτὰ τὰ σταυρικὰ παθήματα
 χωρὶς κεριά, χωρὶς αὐγά, χωρὶς ἀρνιά 'στὴ σούβλα,
 καὶ τῆς κοιλιαῖς των ἐτριβαν τὰ πειναλέα θύματα
 μὲ λόγια τῆς παρηγορίας καὶ γκρεμισμένα τοῦβλα.
 Ἐν μέσῳ δὲ τῆς σεισμικῆς ἐκείνης τρικυμίας
 κι' ἡ πολιοῦχος Ἀθηνὰ ἡ τῆς Ἀκαδημίας
 ἔσειε καὶ τὸ κράνος της καὶ τὸ μακρὺ της ὄρου
 κι' ἐγοῦρλωνε τὰ μάτια της κι' ἀγρίως ἐθεώρει
 τὸ κλασικὸν πτολίεθρον καθ' ὅλον του τὸ μῆκος,
 ποῦ τὴν ἐκάρφωσε ψηλὰ εἰς στύλον ὑψικάρηνον,
 ἀλλ' ὁ ζετσίπωτος σεισμὸς ἐσχέλευσε ἀγροίκως
 καὶ τοῦ γυμνοῦ Ἀπόλλωνος τὸ σῶμα τὸ μαρμαρίνον,

καὶ βλέποντες ἐκ τοῦ σεισμοῦ κλονούμενον καὶ τοῦτον
 μεγάλως ἐφοβήθησαν ἀρχαῖοι μερικοί,
 κι' ἀπεφασίσθη 'στὰς σχολὰς τῶν τόσων Ἰνστιτούτων
 νὰ τοῦ φορέσουν γρήγορα μεταξωτὸ βρακί,
 κι' ἐψάλαν 'στὸν Ἀπόλλωνα τὸν ὕμνον τὸν γνωστὸν,
 ὑποῦ κι' αὐτὸς μᾶς ἄλλαξε καὶ πίστιν καὶ Χριστόν.

Θ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ καὶ τῶν σεισμῶν ἡ κρίσις
 κατοίκους ἐφαλήρισε πολλοὺς τῆς πρωτευούσης,
 κι' αὐτὸ τὸ δικαστήριον ἐσείσθη τῆς Λαρίσης,
 ποῦ κἄποιος ἐδικάζετο Ἀλήπασσας Γιαννούσης,
 βλάμης ληστῶν ὡς ἔλεγαν ἀπὸ τὴν Καλαμπάκα,
 κι' ὀλίγου δεῖν μὲς 'στοῦ σεισμοῦ τὴν κοσμοχαλασίᾳ
 ἐλευθερος θὰ πῆγαινε μαζί μὲ τὸν Τσανάκα
 καὶ θῆκανε τὰ πλιάτσικα μ' ἐκείνον μοιρασίᾳ.

I'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μὲ τὸν σεισμὸν τὸν νέον
 κι' ὁ Μπουρλοτιέρης ὁ πολὺς συμβιβασμούς ἐσκάρωνε,
 κι' ἔλλειψις ἦτο σκεπαρνιῶν καθὼς καὶ σκαπανέων
 καὶ σὰν σκεπάρνι γύφτικο ἐκείνος ἐκαμάρωνε.
 Καὶ δὲν ἐγένετο νεκρῶν πτωμάτων ἐκταφῇ
 καὶ κορακιῶν ἢ βρῶμα των ἐμάζωνε μελίσσι,
 κι' ἐξεπληρώθη μὴ παληὰ κι' ἀπόρρητος γραφῇ
 πῶς εἴμαρται καὶ ζωντανόν τὸ κράτος νὰ βρωμήτη.

IA'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν τόσων χαλασμῶν
 δουλειαῖς μὲ φούνταις ἔπαθε κι' ὁ δούλος ὁ Σουρῆς,
 καὶ θυμ' ἀξιοθρήνητον ἐφάνη τῶν σεισμῶν
 καὶ τοῦ συντάκτου τοῦ Ρωμηοῦ ἡ δεκαετηρίς,
 κι' ὁ Φασουλῆς δὲν ἔπαυε κι' ἐκείνην νὰ θρηνῇ
 καὶ νὰ στριγγλίζῃ μόνος του «λαμὰ σαβαχθανί.»

IB'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ὀψίας γενομένης
 οἱ ζῶντες ὅλοι κι' οἱ νεκροὶ τῆς γῆς τῆς φρενιασμένης
 Χριστὸς ἀνέστη φώναξαν μὲ σαστισμένο νοῦ
 κι' ἔτρεξε τὸν πλησίον του καθέναν νὰ φιλήσῃ,
 κι' ὁ λευκοφόρος Ἀγγέλως κατ' ἄλθ' ἐξ οὐρανοῦ
 τοῦ σωτηρίου μνήματος τὴν πέτρην νὰ κυλίσῃ,
 ἀλλ' εἶδε πῶς οἱ κόποί του ἐπῆγανε χαμένοι
 γιὰτὶ κι' αὐτὴ μὲ τοὺς σεισμούς εὐρίθη κυλισμένη.
 Ἐχύθησαν καὶ τ' ἀκριβὰ τῶν Μυροφόρων μύρα
 κι' ἀπ' ὅλα τὰ τρισάγια τῶν οὐρανῶν καγτούνιζα
 ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ 'στοῦ κράτους τὸν Σωτήρα:
 «τῶν κουνεγέδων ἡ πατρίς θὰ καταντήσῃ κούνη.»

Χαιρετὰ κι' ὁ Φασουλῆς ἀρραβῶνας προσφιλῆς.

Ὁ λατρευτὸς μας φίλος, ὁ Γιάγκος ὁ Σβοράνος,
 ἐν νομισματολόγοις ὁ ἀριστὸς καὶ μόνος,
 ποῦ ἔβρουν τὸνομά του καὶ μέσα 'στὴν Εὐρώπη,
 ἐσχάτως ἐμνηστεύθη καὶ μὲ τὴν Καλλιόπη,
 κόρην τοῦ Ἡσαΐα ἐκ τῶν μεγαλειωτέρων
 κι' ἐκ φυσικῶν πλουσίαν κι' ἐκ ἐπικτήτων δωρῶν.
 Ὁ δὲ «Ρωμηὸς» ἐνθέρμως τὸν φίλον του συγγενῆ,
 ποῦ κατεβάζει κάτω τοὺς κόσμους τῶν ἀστέρων,
 ἐπευχεται 'στὸ ζεῦγος αὐτῶν εὐτυχημάτων
 καὶ συλλογὰς ἐκ νέων σπανίων νομισμάτων.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοῦτὸς πολὺς.